

at han ønsker, at Forhandlingen begrænses saa vidt muligt til selve Lovforslaget. Det har dog altid været Skik baade i dette Ting og i det andet, at man ved en Førstebehandling kunde inddrage Emner, selv om de i og for sig laa den foreliggende Sag lidt fjernt. Og her har vi jo dog at gøre med Statens Muligheder for Laan. Det var ud derfra, jeg mente, at man paa nogle faa Punkter kunde inddrage den økonomiske Stilling i Øjeblikket under denne Forhandling. Jeg maa sige, at man bliver noget vanskeligt stillet, naar en Forhandling, som aabner Mulighed for at omtale Statens økonomiske Stilling, afskæres ved, at man maa standse, fordi der skal være Juleferie. Naar man ikke kan komme frem ad den Vej, og naar der ikke i dette høje Ting meget ofte er Tale om finansielle Spørgsmaal — vi drøfter jo ikke Finansloven før meget sent, og da meget kort, heller ikke Tillægsbevillingsloven før meget sent, og da ogsaa meget kort —, maa man gribe Lejligheden ved Haarene. Der var saaledes ikke andet for mig at gøre end at rette disse Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, som han ikke besvarede den Gang, jeg spurgte derom, under Skatteløvenes Behandling. Nu har den højtærede Minister svaret paa mit Spørgsmaal om Statens Gæld til Nationalbanken, men ganske vist opgivet mig et Tal, som jeg ikke ret forstaaer. Der nævntes i alt 28 Millioner, naar man tager hele Modregningen med (*Finansministeren* [N. Neergaard]): Det er det, jeg før forklarede er sket, det er optaget paa Kontoen). Ja, det forklarede den højtærede Finansminister for mig, men saa mangler jeg, som sagt, den Oplysning, jeg gerne vilde have af den højtærede Finansminister, men som han altsaa ikke kan give mig: hvad Statskassen i Øjeblikket har anbragt i Statsbanerne, eller om Statsbanerne maaske har laant Summen i Nationalbanken. I saa Fald kan jeg bedre forstaa, hvorledes det gaar til. Men den Sag skal jeg nu ikke komme ind paa netop ogsaa af Hensyn til, hvad den højtærede Formand har sagt.

Derimod maa jeg sige overfor den højtærede Finansminister, at den Forklaring, han har givet vedrørende Laanet hos Store nordiske Telegrafelskab, er ingen Forklaring. Den højtærede Minister synes at mene, at det er ikke et Laan, men hvad den højtærede Minister laaner, enten det er hos Telegrafelskaber, i en indenlandsk eller udenlandsk Bank, er et Laan. Og det er dog alligevel et betydeligt Beløb, det her drejer sig om. Saa vidt jeg har

forstaaet ham, har denne Sag ikke været Genstand for Behandling i Folketingets Finansudvalg undtagen paa den Maade, at der under 30. November er afgivet en Beretning fra Statsbogholderiet eller Finansministeriet om Forholdene overhovedet, saaledes som der gives hvert Aar med Hensyn til Kassebeholdningen, Reservefonden og lignende. I den har jeg læst dette Tal. Efter min Mening er der de største konstitutionelle Hindringer for den højtærede Finansminister for at gøre Laan i et privat Selskab uden at skaffe sig nogen som helst Lovhjemmel derfor. Jeg vil ikke true den højtærede Finansminister med Rigsretten, men jeg er ganske overbevist om, at hvis han kom for Rigsretten, vilde han blive dømt.

**Godskesen:** Jeg vil gerne bringe det ærede 5te tingvalgte Medlem (Dalsgaard) en Tak for den særdeles interessante Redegørelse, han gav for Hypotekbankens hele økonomiske Stilling. Jeg føler mig kaldet til at bringe ham denne Tak, fordi jeg har været Anledningen, om end den fjernere Anledning, til hans Udtalelser gennem de Bemærkninger, jeg i sin Tid tillod mig at fremsætte under Behandlingen af Hypotekbankens Regnskab. Det maa imidlertid være mig tilladt at bringe i Erindring, at jeg den Gang fremhævede, at det Tab, Hypotekbanken havde lidt i det foregaaende Aar, for det første var regnskabsmæssig, og for det andet skyldtes Forholdene, saaledes at man ikke kunde drage nogen til Ansvar derfor. Hvad jeg udtalte, var kun, at det ikke var uden Betænkelighed, at Hypotekbanken i det forløbne Aar havde lidt saa stort et Tab. Det forekommer mig, at en saadan Udtalelse fra min Side maatte falde baade naturlig og berettiget, naar man var stillet overfor et Regnskab, der viste, at Hypotekbanken i det forløbne Aar for det første havde maattet afskrive hele den tidligere oprettede Reguleringsfond paa 300.000 Kr. og dernæst havde maattet afskrive langt den største Del af sin Reservefond. Og det forekommer mig ikke, at Forholdet i den Henseende bliver anderledes, fordi Statskassen skal bære et eventuelt Underskud. Det var jo dog ogsaa kedeligt for Statskassen, om den skulde komme til at betale Penge ud, hvad jeg for øvrigt ikke tror, der er nogen Udsigt til, saaledes som jeg allerede den Gang fremhævede. Imidlertid vil jeg tilføje, at jeg under alle Omstændigheder vilde være glad ved at have fremsat de Udtalelser,